

de forskjellige Forretninger forlange. Derfor affattede man saadanne forskjellige Priskurantter, og det lykkedes at gennemføre dem hos de fleste Mestere af nogen Betydning, maaste hos alle. De tilstillede ogsaa den Mester, Hr. Heegaard, som her er Tale om, Priskuranten gennem Laugets Oldermænd, altsaa gennem hans egen Forenings Formand, og anmodede ham om at underskrive den og betale efter den. Han vægrede sig strax ved at gaa ind derpaa, men efter lang Tids Forløb gik han dog ind paa den, idet han sagde: Jeg vil ikke underskrive den, men giver mit Vresord paa, at jeg vil betale efter den Priskurant. Nu skulde man jo tro, at en Arbejdsgivers Vresord havde dog Noget at betyde for ham selv og Andre. Men det viste sig, at Maaneden efter brød denne Mand sit Vresord og nedsatte den Bøn, som han var gaaet ind paa at betale. Det bevirkede, at man i Oktober forhandlede med ham paany, beholdt ham det Urigtige deri og forelagde ham en Priskurant til Underskrift, som han først nægtede at underskrive, men tilsidst underskrev han den dog. Han skrev i Vidners Overtværelse under paa, at for Fremtiden vilde han betale efter denne Priskurant i sin Forretning. Men ikke lang Tid efter brød han denne Priskurant og nægtede at betale Andet, end hvad han selv fandt for godt. Saaledes ser nu denne Arbejdsgiver ud, som de offentlige Myndigheder tilsyneladende i denne Sag tage Parti for. Det er en Mand, som har maattet anlægge Sag, fordi det er blevet udtalt om ham paa et offentligt Møde af Stomagervendenes nu arresterede Formand, at han havde brudt sit Vresord og sin egenhændige Underskrift paa Priskuranten. Det er en Mand, som da han stod overfor dette Forhold i den offentlige Ret, og da Formanden sagde, at han kunde bevidne med sex Mand, at Vedkommende havde givet sit Vresord, og med to Mand, at han egenhændig havde underskrevet Priskuranten, og da Afsesforen spurgte, om han muligvis ikke vidste, at han havde givet sit Vresord og underskrevet Priskuranten, saa svarede: "Ja, hvad er i Grunden mit Vresord?" Saaledes ser denne Mand ud. Sagen maatte henvises til den samlede Ret, fordi der ikke var noget Udkomme med ham, og det vil vise sig, hvorvidt det kan lykkes at fri ham for Brud paa Vresord og egenhændig Underskrift. Det forekommer mig, at Enhver, som blot ser upartisk paa denne Sag, maa indrømme, at Arbejderne ere gaede den mest loyale Vej, som det er muligt at gaa i et Kon-

fliktspørgsmaal. Jeg skal yderligere bemærke, at da Laugets Oldermænd ønskede Sagen indanket for den af begge Organisationer nedsatte Voldgiftsret, saa sagde Svendene: Ja, lad os blot faae en Voldgiftsret. Men hvad gjorde saa Arbejdsgiveren, han meldte sig ud af Lauget, ud af sine egne Kollegaers Forening, da han ikke vilde undertæste sig den Voldgiftskjendelse, som vilde komme til at foreligge, fordi han vidste, at hans egne Kollegaer, hans egne Standsfæller vilde gaa ham imod, og at de ikke vilde billige hans Afseerd. Han undrog sig derfor deres Kjendelse ved at melde sig ud af deres Forening. Saaledes var denne Arbejdsgivers Optraeden. Efter at dette var foregaaet i denne Sag om et Stridsspørgsmaal mellem Arbejdere og Arbejdsgiver, og efter at den havde faaet et saadant Udfald for Arbejdsgiveren og en saadan Modtagelse, saa forekommer det mig, at der for Arbejderne var Berettigelse til at nedlægge Arbeidet og til at sige: Nu ville vi forsøge, om vi ikke kunne faae ham til at betale det, som andre Arbejdsgivere betale, Mere have vi ikke forlangt af ham. Derfor blev Arbeidet standset, og Arbejdsnedleggelsen blev billiget baade af Mestere og Svende i det paagjældende Fag. Men der vil selvfølgelig ikke være Spor af Mening i, at Arbejderne nedlægge Arbeidet hos en bestemt Arbejdsgiver og forsøge, naar alle andre Medler ere strandede, paa denne Maade at tilbringe sig den Bøn, som de tro sig berettigede til at faae, dersom de ikke samtidig bestræbe sig for, at det ikke skal lykkes denne Arbejdsgiver at faae anden Arbeidskraft, som vil arbejde paa de Betingelser, som de selv anse det for ganske uretfærdigt at arbejde under. Det tror jeg heller ikke har nogenjomhelst Hjemmel i vor Lovgivning, at man ikke paa fredelig Maade maa bestræbe sig for at afholde Andre fra at paatage sig Arbejde, hvor der er Nogle, som have nedlagt det. Smidlertid viste det sig strax, at da Arbejderne passerede over Kongens Nytorv og holdt Die med Heegaards Butik til forskjellige Tider, bleve de attraperede af Politiet, førte op i den offentlige Ret og forhørte som Følg, der havde gjort Forsøg paa at stifte Gadeorden. Flere af dem maatte møde den ene Gang efter den anden. Men Afsesforen i den offentlige Ret synes at være en ret fornuftig og indsigtsfuld Mand. Det lykkedes ikke at faae Arbejderne overbeviste om, at de havde foretaget nogetjomhelst Ulovligt, og han kunde ikke se noget Ondt i, at Stomagervende passerede paa Kongens Nytorv og Østergade ligesom alle andre Meinester.